

[Aksel Larsen.]

hovedet, og som troede, der var lov og ret i landet.

Man skal holde op med at snakke om den private foretagsomhed, der skulle kunne fremskaffe boliger, blot alle bånd løsnes. At fremskaffe boliger, gode, tidssvarende boliger til en rimelig leje eller rimelige omkostninger, kalder også på den enkeltes initiativ, men det er en samfundssag. Samfundet er repræsenteret af regering og folketing, som har pligt til at sørge for, at opgaven bliver løst.

Man har talt om landbrugets stilling og problemer. Det gjorde man også forleden, da landet på ny blev velsignet — eller det modsatte — med en kornordning. Det gjorde man også i 1961, da man under råbet „ulven kommer“ fik så travlt med mod vore stemmer at gennemføre en støtteordning med kontante tilskud til landbrugerne, en ordning, som siden er udbygget bl. a. med statsbestemte prisforhøjelser på hjemmemarkedet, og som nu koster over 1 milliard kr. årlig. Det er dog formodentlig sivet ind i partiernes og folketingets bevidsthed, at landbrugets afsætningsvilkår og eksportpriser i år er betydelig bedre end i 1961, da man bevilgede pengestøtten. Selv den mest tyndbenede forudsetning for disse støtteforanstaltninger eksisterer altså ikke mere, men det drivhus, som støtteordningerne er, og som i bedste fald forsinker den omlægning af dansk landbrug, der er fornøden, opretholder man på den forbrugende befolknings bekostning.

Ja men æggene, siger man så. Ja, der er hindringer for ægekseporten til fællesmarkedslandene og især til Tyskland, men den katastrofe for landbrugseksporten, som man spåede ville komme, hvis vi ikke hurtigt muligt kom ind i fællesmarkedet, er dog ikke indtruffet, og hvis dansk landbrugs salgsorganisationer var mere ivrige efter og mere villige til at søge nye markeder, ville de finde sådanne. Det var vist ikke regeringens skyld, at ægsalget til Sovjetunionen i første omgang blev til vindæg. I øvrigt kunne en

mere aktiv dansk politik på udenrigshandelens område sikkert hjælpe os til afsætning af vore eksportprodukter.

Det er en enlig svale, som forhåbentlig varsler sommer, når direktør Halkjær-Lassen på Dansk Andels Ægekseports generalforsamling forleden dag rettede skarpe angreb mod fællesmarkedets faktiske importforbud og samtidig slog til lyd for, at de danske ægproducenter fik kompensations for fællesmarkedets importafgifter gennem tilsvarende afgifter herhjemme på vesttyske industrivarer, der importeres til Danmark.

Om detaljerne i direktør Halkjær-Lassens tanke kan man jo strides, men om princippet: at vi i nogen grad bør gøre vor vilje til at købe den tyske industris produkter betinget af, at Tyskland ikke lukker dansk landbrug ude fra et traditionelt marked, burde der være enighed. Vi har først af alle fremsat denne tanke. Vi har bestandigt talt for den, og efter beslutningerne på Nordisk Råds møde i Oslo i 1963 skulle der endda kunne fås skandinavisk støtte til en sådan politik. Når tanken nu også har fået tilslutning fra i hvert fald dele af landbruget, er der vel håb om, at den også kan vinde forståelse andetsteds, bl. a. hos regering og folketing.

Skattepolitikken er naturligvis en del af vor økonomiske politik, men dens hovedformål er dog at skaffe det offentlige de fornødne indtægter. Skattesystemet bør være rationelt, så bliver det billigere at administrere, og så kan det også bedre anvendes som konjunkturpolitisk instrument. Det bør samtidig have en social grundlinje.

Det kan ikke forbavse, at VK-partierne har fået forøget appetit, efter at regeringen ved omsforliget imødekom deres krav om at flytte yderligere en del af skattebyrden over fra den direkte til den indirekte beskatning. De vil bestandig have flere forbrugsskatter under påskud af, at dette vil begrænse forbruget og fremme opsparingen. Påskudet skal tjene til at beskatte de små indkomster forholdsvis langt hårdere end de